

Ár 2016, föstudaginn 9. september, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Unnur Erla Jónsdóttir, Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 27/2016:**

M
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 3. maí 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. 2. maí 2016. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 3. maí 2016, var kvörtunin send varnaraðila og gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 8. júní 2016. Var bréfið sent sóknaraðila samdægurs, með tölvupósti nefndarinnar og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfum, dags. 21. júní og 22. ágúst 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 9. september 2016.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili gaf út veðskuldabréf nr. Æ þann 17. nóvember 2005 til forvera varnaraðila, upphaflega að fjárhæð kr. 4.850.000. Til tryggingar greiðslu skuldarinnar var sett að veði fasteignin A, sem er í eigu móður sóknaraðila. Var hluta af andvirði skuldabréfsins, eða kr. 3.713.997, ráðstafað til uppgreiðslu á veðskuldabréfi nr. X sem sóknaraðili hafði áður gefið út og var einnig tryggt með veði á 7. veðrétti í fasteign móður sóknaraðila, A. Þá var kr. 769.610 af andvirði veðskuldabréfsins ráðstafað til uppgreiðslu á skuldabréfi nr. Z sem sóknaraðili gaf út til varnaraðila þann 23. maí 2005, upphaflega að fjárhæð kr. 1.000.000. Sama dag, þ.e. 17. nóvember 2005, gaf sóknaraðili einnig út tvö önnur veðskuldabréf til bankans; veðskuldabréf nr. Y, upphaflega að fjárhæð kr. 7.500.000 og veðskuldabréf nr. Þ, upphaflega að fjárhæð kr. 6.100.000, bæði tryggð með veði í B, sem var fasteign í eigu sóknaraðila.

Árið 2014 fékk sóknaraðili tilkynningar um yfirvofandi nauðungarsölu á fasteign sinni að B. Frestur á fyrirtöku nauðungarsölubeiðni var veittur og seldi sóknaraðili eignina á frjálsum markaði fyrir kr. 20.750.000 með kaupsamningi dags. 14. nóvember 2014. Skilyrði fyrir sölnunni af hálfu varnaraðila var að söluandvirði eignarinnar yrði ráðstafað upp í skuldir sóknaraðila. Hvað varðar framhaldið þá greinir málsaðila á.

Sóknaraðili telur að varnaraðili hafi sagt að máli þessu gæti lokið með eingreiðslu og að lán yrði fellt niður. Þannig hafi sóknaraðili verið hvött til þess að bjóða eingreiðslur. Varnaraðili hafnar því og hefur hafnað kröfum sóknaraðila þess efnis með bréfum á síðasta ári. Þá bauð varnaraðili móður sóknaraðila nýtt lán að fjárhæð kr. 5.300.000 með 5,3% vöxtum til 30 ára, afborgunarlaust í 3 ár, tryggt með veði í fasteign hennar að A, til að gera upp ábyrgð hennar samkvæmt veðskuldabréfi nr. Æ.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að endurskoðuð verði ákvörðun varnaraðila varðandi lán nr. Æ og sé þess krafist að nefndin komist að þeirri niðurstöðu að varnaraðili verði gert að standa við orð sín um að fella niður stóran hluta skuldarinnar eins og rætt hafi verið um og að sóknaraðili greiði eingreiðslu kr. 3.000.000 og veði verði aflétt af A og verði þannig málinu lokið. Ef ekki verður fallist á kröfu sóknaraðila um eingreiðslu, sé þess krafist að varnaraðili láni sóknaraðila lán með sjálfskuldarábyrgð að upphæð kr. 5.300.000 með sömu kjörum og móður sóknaraðila hafi verið boðið til þess að ljúka þessu máli.

Sóknaraðili kvartar yfir vinnubrögðum varnaraðila og því að starfsmenn varnaraðila hafi ítrekað ekki staðið við orð sín og að ekki hafi verið komin nægjanlega til móts við hana sem viðskiptavin. Starfsmenn varnaraðila hafi orðið tvisaga en sóknaraðila hafi verið sagt eitt og varnaraðili hafi svo gert annað. Þannig hafi sóknaraðili verið send fram og til baka og verið hvött til þess að gera tilboð að lausn málsins sem svo hafi ekki verið tekið. Það hafi gerst margoft og nú hóti varnaraðili því að setja hús móður sóknaraðila án fyrirvara á uppboð vegna veðs fyrir láni því sem þessi ágreiningur sé um. Þá lýsir sóknaraðili samskiptum sínum við starfsmenn varnaraðila og hvað hafi farið fram þeirra á milli.

Sóknaraðili vísar til þess að sala hennar á B hafi verið langt fyrir ofan markaðsverð og að allir hafi gert sér grein fyrir því nema varnaraðili. Fasteignin hafi verið 52 fermetra einbýlishús með kvaðir sem erfitt hafi verið að fá breytt og því hafi það verið barns síns tíma.

Sóknaraðili byggir á því að hún hafi verið komin í verulegan greiðsluvanda og hafi því tekið til þess ráðs í samráði við varnaraðila að selja eign sína til þess að greiða upp lánin sín. Það hafi hún gert og í því ferli hafi henni verið lofað að hún yrði aðstoðuð við að losa lánsveð sitt í húsi móður sinnar eftir að hún myndi selja eign sína að B ef andvirði eignarinnar myndi ekki duga til að greiða það lán líka upp. Í löngu og ströngu samningsferli við varnaraðila, sem hafi tekið um það bil 3 ár, telur sóknaraðili að gefið hafi verið í skyn eða henni hafi verið sagt að þessu máli gæti lokið með eingreiðslu og lán fellt niður og hafi hún verið hvött til þess að bjóða eingreiðslur. Eingreiðslur sem nefndar hafi verið af starfsmönnum varnaraðila séu sem dæmi: 2 milljónir, 3 milljónir eða niðurfelling allt að 80% eftirstöðva lánsins. Nú hafi varnaraðili komist að niðurstöðu og boðið lokaboð til þess að ljúka þessu máli en þá hafi móður sóknaraðila verið boðið að taka sjálf lán í eigin nafni með veð í eign sinni að upphæð 5,3 milljónir með 5,3% vöxtum til 30 ára og án afborgunar í 3 ár, þar sem sóknaraðili tekur á sig afborganirnar. Sóknaraðili telur sig ekki geta sætt sig við þetta og að hún hafi nú gert allt sem í hennar valdi standi þar sem hún hafi náð hæsta mögulega verði fyrir B sem varnaraðili hafi fengið allt til sín. Þess vegna óskar sóknaraðili þess að nefndin endurskoði ákvörðun varnaraðila og taki undir kröfu hennar um eingreiðslu að upphæð 3 milljónir og með henni verði veði á A aflétt og lánið fellt niður. Ef úrskurðarnefndin telur að ekki hafi verið farið rangt að í máli sóknaraðila í viðskiptum við varnaraðila þá

fer sóknaraðili fram á að nefndin ákvarði að varnaraðili láni sér 5,3 milljón króna lán á sömu kjörum og móður hennar var boðið með sjálfskuldarábyrgð.

Í viðbótarathugasemdum sóknaraðila byggir sóknaraðili á því að ástæða þess að hún sendi kvörtun inn til nefndarinnar hafi verið sú að hún hafi unnið að heilindum við það að gera upp öll sín mál við varnaraðila. Þegar það hafi farið að halla undan fæti hjá sér vegna ítrekaðra áfalla hafði sóknaraðili samband við varnaraðila og hafi þá verið ákveðið að hún myndi setja eign sína að B í sölu og þannig gæti hún frekar staðið í skilum með öll sín lán sem væri betra frekar en að varnaraðili setti eignina í uppboð. Það hafi verið vitað að söluandvirði hússins myndi ekki ná að dekkja öll hennar lán og því myndi mögulega umrætt lán með veði í eign móður sóknaraðila standa að einhverju leyti út af. Ítrekar sóknaraðili að við þessa ákvörðun hafi starfsmaður varnaraðila lofað að lán það sem hafi verið veitt með veði í A yrði leyst á farsælan hátt þannig að eitthvað yrði gert fyrir sóknaraðila. Þá hafi sami starfsmaður varnaraðila í framhaldinu sent til lögfræðings varnaraðila hvað sóknaraðili þyrfti að fá fyrir eignina og hafi leiðbeint sóknaraðila um hvert ásett verð yrði að vera og hafi sagt við sóknaraðila að hún ætti að fara fram á niðurfellingu eða afslátt vegna lánsveðsins hjá móður sóknaraðila. Starfsmaðurinn hafði því lofað því að lánsveðið hjá móður sóknaraðila yrði leyst á farsælan hátt fyrir sóknaraðila og móður hennar um leið og kaupsamningur yrði undirritaður (kaupsamningur hafi verið samþykktur með samþykki starfsmannsins enda hafi verðið sem fékkst fyrir eignina verið langt fyrir ofan viðmiðunarverð og ástands hússins). Þetta loforð starfsmannsins hafi orðið til þess að sóknaraðili vann hörðum höndum við sölu eignarinnar og fékk sóknaraðili hæsta mögulegt verð fyrir.

Þannig hafi sóknaraðili selt sjálf á frjálsum markaði og allt andvirði eignarinnar farið til varnaraðila sem hafi ráðstafað því algjörlega. Það sé alveg ljóst að sú upphæð hefði ekki farið til varnaraðila með nauðungarsölu og hafi starfsmenn varnaraðila staðfest það. Þá megi geta þess að eign sóknaraðila hafi í miðju söluferlinu verið sett á uppboð af hálfu varnaraðila. Því hafi sóknaraðili afstýrt enda hafi hún þá verið komin með kaupendur sem voru í greiðslumatsferli og allt hafi verið að smella, og þá hafi varnaraðili lofað sóknaraðila að gera þetta ekki.

Þá vísar sóknaraðili til þess að það hafi tekið óralangan tíma að fá lausn í þetta mál og það sé ósanngjarnt að dráttarvextir hlaðist upp. Þá setur sóknaraðili spurningarmerki við greiðslumat umrædds láns um það hvernig þeir geti fengið út í greiðslumatinu að sóknaraðili sé borgunarmanneskja fyrir þessu nýja láni þar sem hún sé með kr. 800.000 í laun á ári á þessum tíma og eigi að greiða allt að kr. 50.000 af þessu láni. Þá óskar sóknaraðili þess að staðið verði við gefin loforð um að sóknaraðila fái sanngjarna meðferð við lok þessa máls.

Í viðbótarathugasemdum vísar sóknaraðili til bréfs dags. 11. ágúst 2016 frá sýslumanninum á höfuðborgarsvæðinu þar sem móðir sóknaraðila fékk tilkynningu um beiðni á nauðungarsölu á eigninni A, og þar segir einnig að beiðnin verði tekin fyrir 5. október 2016. Þá byggir sóknaraðili á því að hún hafi fengið þær upplýsingar frá starfsmanni varnaraðila að ekkert yrði aðhafst í málinu meðan beðið væri eftir því að það yrði tekið fyrir af nefndinni.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Sóknaraðili virðist byggja kröfu sína á því að varnaraðili hafi „ítrekað ekki staðið við orð sín og ekki [sé] komið nægjanlega til móts við [hana] sem viðskiptavin“. Af kvörtun sóknaraðila megi jafnframt ráða að hún byggi kröfu sína á því að starfsmenn

bankans hafi margsinnis gefið í skyn eða beinlínis sagt að málinu gæti lokið með eingreiðslu og niðurfellingu eftirstöðva lánsins.

Varnaraðili hafi áður hafnað kröfum sóknaraðila, bæði á fundum með sóknaraðila og með bréfum, m.a. dags. 9. janúar 2015 og 30. apríl sama ár, og hafi boðið móður hennar nýtt lán að fjárhæð kr. 5.300.000 með 5,3% vöxtum til 30 ára, afborgunarlaust í 3 ár, tryggt með veði í fasteign hennar að A, til að gera upp ábyrgð hennar samkvæmt veðskuldabréfi nr. Æ.

Í tengslum við framangreindar lánveitingar byggir varnaraðili á því að framkvæmt hafi verið mat á greiðslugetu sóknaraðila í samræmi við 3. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, sbr. skjal merkt: „Niðurstöður fasteignalánamats“. Greiðslumatið hafi verið jákvætt og hafi gefið til kynna fullnægjandi greiðslugetu sóknaraðila. Fasteignalánamatið hafi tekið til veðskuldabréfa nr. Y, Þ og nr. Æ, en tvö fyrstnefndu bréfin hafi komið inn í greiðslumatið undir liðnum „Áætluð greiðslubyrði væntanlegs láns“. Hið síðastnefnda hafi á hinn bóginn komið inn í matið undir liðnum „Áætluð greiðslubyrði lána sem ekki verða greidd upp“ sem skuldabréf nr. X og Z, sem andvirði veðskuldabréfs nr. Æ hafi verið notað til uppgreiðslu á. Hafi matið gert ráð fyrir því að greiðslubyrði skuldabréfa nr. X og Z yrði kr. 56.872 á mánuði en greiðslubyrði skuldabréfs Æ hafi verið lægri en það, eða á bilinu frá kr. 38.111 til kr. 46.668 á tímabilinu 1. janúar 2006 til 1. janúar 2007.

Í þessu samhengi bendir varnaraðili á að á þeim tíma sem umrætt greiðslumat hafi verið framkvæmt hafi engar reglur verið í gildi sem kváðu á um að ekki mætti framkvæma mat á greiðslugetu skuldara með þessum hætti. Varnaraðili hafi einungis borið að fullnægja þeim skyldum sem á honum hafi hvílt samkvæmt samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 en í 2. mgr. 3. gr. samkomulagsins sé kveðið á um hvernig meta skuli greiðslugetu greiðanda. Þar komi m.a. fram að við greiðslumat skuli taka tillit til neyslu og annarra fastra útgjalda áður en ráðstöfunarfé til greiðslu skuldbindinga sé reiknað út. Við áætlun á útgjöldum til neyslu skuli að lágmarki nota viðmiðun Ráðgjafarstofu um fjármál heimilanna eða Íbúðalánasjóðs. Mat á greiðslugetu sóknaraðila miðaðist við framangreind fyrirmæli.

Varnaraðili bendir í þessu samhengi jafnframt á að samkvæmt umræddu veðskuldabréfi hafi móðir sóknaraðila staðfest sem veðsali með undirritun sinni að hafa kynnt sér efni upplýsingabæklinga bankans um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila. Samkvæmt þessu hafi móðir sóknaraðila kynnt sér efni samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga og upplýsingabækling um sjálfskuldarábyrgðir áður en hún hafi undirritað umrætt veðskuldabréf, sbr. 4. gr. samkomulagsins. Þar með hefði henni átt að vera kunnugt um að greiðslumat hefði verið gert og að hún gæti óskað eftir að fá að kynna sér forsendur og innihald greiðslumatsins áður en stofnað væri til ábyrgðarinnar, en í því sambandi bendir varnaraðili á að sóknaraðili hafi staðfest með undirritun sinni á skjal merkt: „Forsendur fasteignalánamats“ að þær upplýsingar sem þar kæmu fram væru réttar og heimilaði að þær yrðu veittar móður sóknaraðila. Vísar varnaraðili til dóms Hæstaréttar í máli nr. 575/2012. Einnig vísar varnaraðili til dóms í máli nr. 749/2013.

Því byggir varnaraðili á að umrætt greiðslumat hafi verið kynnt móður sóknaraðila sem veðsala og hafi það verið undir henni sjálfri komið og á hennar eigin ábyrgð hvort hún hafi óskað eftir því að kynna sér efni þess sérstaklega áður en hún myndi gangast í ábyrgðina. Með vísan til þess sem að framan sé rakið telur varnaraðili að hann hafi í öllum atriðum farið að ákvæðum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 við umrædda lánveitingu og að umrædd veðsetning sé gild.

Þá vísar varnaraðili til þess að með bréfi, dags. 9. janúar 2015, hafi varnaraðili lýst því yfir vegna mistaka, að lánsveðið í fasteign móður sóknaraðila hafi einungis verið gilt að því leyti sem andvirði veðskuldabréfs nr. Æ hefði verið notað til að greiða upp veðskuldabréf nr. X, sem hafi einnig verið tryggt með veði í fasteign móður sóknaraðila að A, með vísan til dóms Hæstaréttar frá 1. nóvember 2012 í máli nr. 169/2012, en þegar bréfið hafi verið sent út hafði greiðslumat sem unnið hafði verið í tengslum við útgáfu veðskuldabréfs nr. Æ ekki fundist. Hafi varnaraðili lofað því að fella niður hluta veðskuldabréfs nr. Æ að því leyti sem andvirði þess hafi farið til uppgreiðslu á skuldabréfi nr. Z og uppreikna stöðu þess í samræmi við áðurnefndan dóm Hæstaréttar. Hafi sá útreikningur verið framkvæmdur sl. haust en niðurstaða hans hafi verið sú að m.v. 10. október 2015 væru eftirstöðvar veðskuldabréfsins kr. 5.265.526. Þar sem greiðslumat með veðskuldabréfi nr. Æ hafi verið í reynd til, hafi varnaraðili gefið eftir gilda kröfu með áðurnefndu bréfi, líkt og rakið hafi verið í bréfi varnaraðila til sóknaraðila, dags. 30. apríl 2015.

Með hliðsjón af framangreindu loforði varnaraðila hafi varnaraðili boðið móður sóknaraðila lán að fjárhæð kr. 5.300.000 með 5,3% vöxtum til 30 ára, afborgunarlaust í 3 ár og tryggt með veði í fasteign hennar að A, til að gera upp ábyrgð hennar samkvæmt veðskuldabréfinu.

Varnaraðili bendir á að í samræmi við lög og reglur hafi varnaraðili sett sér innri reglur um starfsemina, m.a. útlánareglur, til að tryggja gæði útlánasafnsins og draga úr útlánaáhættu bankans. Varnaraðili telur óumdeilt að varnaraðili eigi gilda tryggingu fyrir a.m.k. kr. 5.300.000 í fasteign móður sóknaraðila. Þá sé einnig óumdeilt að umrædd krafa samkvæmt veðskuldabréfinu sé gjaldfallin en veðskuldabréfið hafi þrívægis farið í lögfræðinnheimtu, síðast í mars 2014. Ber sóknaraðila og móður hennar samkvæmt almennum reglum kröfuréttarins að greiða skuldina að fullu nema um annað sé samið. Í samræmi við lög og reglur og innri reglur varnaraðila hafi varnaraðili metið beiðni sóknaraðila og móður hennar um afléttingu veðsins gegn eingreiðslu að fjárhæð kr. 3.000.000 en hafi ekki verið reiðubúinn til að taka því boði. Starfsmenn varnaraðila, sem nafngreindir hafi verið í kvörtun sóknaraðila, hafi ekki gefið sóknaraðila eða móður hennar tiltekin loforð um uppgjör veðskuldabréfsins sem ekki hafi verið staðið við. Þvert á móti hafi vinnubrögð þeirra einkennst af fagmennsku og vilja til þess að koma til móts við sóknaraðila og móður hennar. Þá hafi alltaf komið skýrt fram í samskiptum þeirra að ákvörðunarvald um uppgjör veðskuldabréfsins væri ekki í þeirra höndum heldur hjá tiltekinni nefnd en með því sé tryggt að allir viðskiptavinir bankans sem séu í sömu aðstæðum fái sambærilega úrlausn. Þá liggi alveg ljóst fyrir að aðilar eigi ekki „rétt“ á lánum hjá fjármálafyrirtækjum. Fjármálafyrirtækjum sé heimilt að veita lán á grundvelli starfsleyfis síns og sé þeim þá rétt að gera það með ábyrgum og faglegum hætti. Þá sé þeim ekki skylt að veita lán eftir geðþótta einstakra viðskiptavina gegn hverjum þeim tryggingum sem þeim hugnast að leggja fram. Þá hafi úrskurðarnefndin engar heimildir til þess að þvinga fjármálafyrirtæki til samningsgerðar við viðskiptavin líkt og hér sé krafist enda stríði það gegn meginreglu samningaréttar um samningsfrelsi. Hafi nefndin þannig hvorki heimild til þess að þvinga varnaraðila til þess að taka tilteknu boði viðskiptavinar um uppgjör skulda og ábyrgða eða veita tiltekna lánaþyrirgreiðslu með tilteknum hætti, þvert á innri reglur hans og lög og reglur sem varði heilbrigða viðskiptahætti og áhættustýringu fjármálafyrirtækja. Framangreindu til stuðnings vísar varnaraðili til úrskurða úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki í málum nr. 68/2013, 11/2014, 37/2014 og 58/2014.

Samkvæmt öllu því sem að framan er rakið telur varnaraðili ekki forsendur til að verða við kröfum sóknaraðila. Ber því að hafna kröfunum.

V.

Niðurstaða.

Það athugast að af málatilbúnaði sóknaraðila má ráða að hún geri m.a. kröfu um að veðréttur varnaraðila í fasteign móður hennar fyrir veðskuldabréfi nr. Æ verði felldur niður og að þessi krafa sé að einhverju marki studd við athugasemdir varðandi lánveitinguna og þá sérstaklega hvort gætt hafi verið að skuldbindingum varnaraðila varðandi veitingu lána gegn veðábyrgð þriðja manns. Vegna þessa tekur nefndin fram að eingöngu eigandi viðkomandi fasteignar getur með réttu gert kröfu um niðurfellingu veðréttar. Er því útilokað að fjalla hér sjálfstætt um gildi veðréttarins á þessum grunni.

Ágreiningur aðila lýtur annars að því að þeirri kröfu sóknaraðila að eftirstöðvar veðskuldabréfs nr. Æ verði felldar niður gegn greiðslu að fjárhæð kr. 3.000.000. Til vara krefst sóknaraðili þess að tilboð varnaraðila um lán að upphæð 5.300.000 með sömu kjörum og móður sóknaraðila hafi verið boðið til þess að ljúka þessu, verði lánað sóknaraðila með sjálfskuldarábyrgð. Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Krafa sóknaraðila er einkum studd við þau loforð sem hún telur að einstakir starfsmenn varnaraðila hafi veitt henni um eftirgjöf á hluta skulda hennar. Varnaraðili mótmælir því að nokkur slík loforð hafi verið gefin. Það athugast að niðurstaða þessa máls verður eingöngu reist á þeim gögnum sem lögð hafa verið fram í málinu. Þar sem engin gögn hafa verið lögð fram um nein bindandi loforð um eftirgjöf er útilokað að byggja niðurstöðu máls þessa á einhliða fullyrðingum sóknaraðila um að varnaraðili hafi skuldbundið sig til að gefa henni eftir hluta skuldarinnar.

Sóknaraðili hefur að mati nefndarinnar ekki tekist að sýna fram á að hún eigi rétt til þess að fá hluta skuldanna felldan niður með vísan til sanngirnissjónarmiða. Þá verður varnaraðila ekki gert að lána sóknaraðila fé samkvæmt kröfu hennar. Úrskurðarnefndin hefur ekki heimildir til að þvinga fjármálafyrirtæki til viðskipta.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að hafna kröfu sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, um niðurfellingu veðréttar í fasteigninni A er vísað frá. Öðrum kröfum sóknaraðila er hafnað.

Reykjavík, 9. september 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Hrannar Már Gunnarsson
Unnur Erla Jónsdóttir